

בבל מערבין פרק שלישי ערובין

לא כל מקום נאסר קאפסא. וכו' ביום: ופסא אשכנסי רב שפס בו. וחי
בו ביום אמרי משייל ליה חי קדושה אחת או ב' קדושות: דקא מפשי.
נכרים ואייתי אמר בני ודאי ארעמא דישרלא מפשי ואייתו, ואכר לה:
בני נגנא. קושרי כולת לחגים וטאגים שס הדס: לפי שאיני בני
קורס. ואחו לולווי ביום טוב שני:

בין דפוקין במוספין. שמקריבין
מוספי ראש חדש ומוספי ראש השנה
כדכתיב (מגדנר טו) מלמד עולת
החדש: אמרינו. כהפלה נמי אח
יום ראש החדש הזה וזה יום זכרון
הזה: וזכרון אסר. "אח יום זכרון
הזה" דרשמא קרייה זכרון דכתיב
זכרון חרובת [וכר"מ נמי כתיב והיו
לכם לזכרון]: **פסי לפי.** "לא הודו"
אלהיכר קאי דלא הודו לו להזכיר של
ראש ברהם הגנה: כהפלה נמי יום
אס למחר אלא סתמא לימח וכן יום
האמרת: כראשי חדשים של כל שפסא.
שהוא ספק אס עיברה בית דין:
לולווי. אי מחוקין ליה ספק אס
לולווי *כשי אכל כי חמירן סתמא
מחוקין להו בקדושה אחת: אכל
כשאר חדשים. דשרו במלאכה וליכא
לימח לולווי אחא מודו ליה:
ספסלל שער. שלג ראשונות ו'
אחרונות ושל שבת בפני עממה הרי
שבת וקדושת היום וכולל עמה מלכות
הרי שמונה זכרונות וספורות:
ובים סלל אומרים ספסלל שער.
דטול שבת ויום טוב כזכרה אחת
וחתום מחוקין שבת וישראל ויום
הזכרון וקא **שפס אפסא.** דמוכיר של
הכרזן, לבית שמואי דבעי לכל חד
כרזה בפני עממה י"א חכמי ליה:
אמר

[י"א: כה:]
[י"א: מוס' שבת
קב"ל ד"ה א"ה
וחוס' י"א
כה: ד"ה א"ה]

[כ"ח: מוס' ע"ז
כ"ח]

[ג"ל: כהניס
ולפי לו
זכרון לחתום
שבת ד"ה א"ה]

הגדה
הב"ח

(ח) בהר"ה או
מפכתא וי'
דכריהו
דכריה שמש
(ב) ג"מ לרבה
כר שמואל וחי'
וכי לו ס' י'
(ג) חוס' ס' י'
ד"ה זכרה
וכיולא וזכרה.
ר"מ י"א בכל
מקומות וכל
התפלל דייט
כבך נחמן
הקדושת וכן
הספיקה

[מוס' נרטיס
פ"ג ומוס' פ"ג
ר"ה סוף פ"ג]

גליון
השנים

ב"מ לו הו'
דכריה שמש.
פ"ג כ"ח פ"א
ב"מ חס' פ"ג
נימח לו פ"ג
הד"ה כ"ח פ"ג
ר"מ ק"ח פ"ג
ח"ה כ"ח
הלאן כ"ח
ד"ה כ"ח פ"ג
אלו ה' חמיר
דוד כ"ח פ"א
ח"ה אמר
ר"מ:

אלא מרוץ לתרום אחא מאן דאבל *סבר
*הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אור
ומאן דלא אבל סבר *כל דאתי לבי ריש
גלותא ארעמא דכולהו רבנן אתי, והוא
אשכחיה רב ששת לרבה בר שמואל ואיל' (ג)
*לא היו דברים מעולם, ההוא ליפתא דאתי
למרווא, נפק רבא חויא דכמישא, שריא רבא
למיון מיניה אמר: הוא ודאי מאיתמול נעקרה,
מאי אמרה מרוץ לתרום אחיא? והבא בשביל
ישראל זה מותר לאכול לישראל אור, וכל
שכן האי דארעמא דנכרים אתא, כיון דהוא
דקא מפשי ומייתי ליה, אסר להו: הגזו בני
נגנא דגזו להו אסא ב"מ שני, לאורחא שרא
לדו רבינא לאורחו ביד לאלתר, א"ל רבא
בר תחליפא דרבינא ליסר להו מר מפני
שאני בני תורה, מתקופה לה רב שמועיה מעמא
דאינן בני תורה הא בני תורה שריתא בעינן
בכדי שיעשו: אולו שייליה לרבא אמר לדו
'בעינן בכדי שיעשו': ר' דוסא אומר העובר
לפני התורה כו': אמר רבה כי היינו בני רב
הונא איבעיא לן: מהו להזכיר של ראש חדש
בראש השנה: כיון דחלוקין במוספין אמרינן
אן דילמא זכרון אחד עולה לכאן ולכאן:
אמר לו ר' הושעיה **ר' דוסא אומר העובר לפני**
התורה כו' מא לאו להזכיר, לה' התורה, הכי
נמי מסתברא מדקתני בבביתא וכן היה ר'
דוסא עושה בראשי חודשים של כל השנה
אמר

בולה ולא הודו לו אי אמרת כו' וכו' וכו' וכו'
אמרת להזכיר אמאי לא הודו לו, אמאי מאי להתנות, למה לי לאיפוקי בתרתי?
לכא: דאי אמרינן ר"ה היה אמרינן בהא, אמרי רבנן דלא מושים דאתי
ללולוי ביה אבל בראשי חודשים של כל השנה כולה אימא מודו ליה לר' דוסא
ואי אמר רבא בהא קאמר ר' דוסא אבל בהך אימא מודה להו לרבנן, עריכא
מתני' ר' ראש השנה שרגל להיות בשבת, בית שמואי אומרים מתפלל עשר
ובית הלל אומרים יתפלל תשע, ואם איחא ביה שמואי אתי עשיה מבני ליה
אמר

רבנן קארו. נראה לריב"ז דהי הלכתא דקיימא לן כרב ששת כלפי רב נחמן וכלפי רב חסדא נמי הלכתא כותיה סתיה גדול
ממו כדאשכחן בכמה דוכתי בני רב חסדא מרב ששת וכו' הר (לפני ד' סו:) נמי אמר רב חסדא ורב ששת כי הוא פגעו כשהדי
רב חסדא מירבע שפוחיה ממתי' דרב ששת ורב ששת מירבע טוליה גופיה מפלפוליה דרב חסדא ואמר בסוף הרייתי (ד' י"ג) סני ועוקר
הרים סני עדיף דהכל לריבין למי חיימא הלך דבר הבא מחוץ לתחום בשביל ישראל אסור לכל בני ביתו לאכול דלדעתא דטוליה קאחי:
דאי ודאי מחמתול נעקרה. אבל אי היום נעקרה אסור אע"ג דלדעתא דנכרים אסור ועממא משום מוקלה ואפילו לר"ם לית ליה מוקלה
הבא מודה כיון דלא לקטן מחמתול אקלינה ודמי לגורגורות ולמוקין וכן משמע כריש המבוי צבינה (ד' ג:) דכל היכא דלוי יושב ומלפני
אית ליה לר"ם מוקלה וכן פירש הקטנרם ברש אין לדין (ס' ד' כ"ד) גבי נכרי שביבא דורון לישראל וחי' דבפ"ק דחולין (ד' י"ג) גבי
האומץ שבת משמע דלא אי מוקלה לר"ם ואפילו לר' יהודה בני למימר מעיקרא דלא אי מוקלה ונ"ל דמיייר ביושב ומלפני שמואי ישחטס
חרש שוטא וקמן ואחרים רואין אורו וחי' למה ליה טעמא ברש צבינה (ד' ג') גבי פירות הטשרין שמואי יעלה ויתלש חפוק ליה משום מוקלה
וי"ל כגון דלית ליה שורבים דהי מוקן לעורבים וכו' דלחמירן כפ' כל כחצי (שבת ד' קכ"ג) דלוי עממדין כהמה על גבי מוקלה שבת פירוש
עבדים שנתלשו בשבת הא פרשינן החס' כגון שהיו עומדין בשעת חיבור במקום שהבהמה לא היטה יכולה לבא שם אי נמי דלר"ך טעמא שמואי
יעלה ויתלש לר"ם ביושב ומלפני וחי' טעמא דמוקלה למה ליה חפוק ליה משום שמואי יעלה ויתלש ונ"ל דשמואי יעלה ויתלש לא אי אלא בפירות
האיני שקלים ליתלש אבל לפחות דבני מר' ותלינא לא וכן במשקין דגזרינן שמואי יחטו לפי שקלים ליחטו ודגים שגזרו ב"מ אסורין משום
מוקלה בגורגורות ולמוקין ולא משום דגזרינן שמואי יוד ודע דבסוף כל כחצי (שבת ד' קכ"ג) גבי מילא מים לבהמתו וכרי שהדליק הבר ועשה
כבש לא אסרינן לישראל לרד אחריי גזירה שמואי יעשה והא דמומי' כפ' דחולין (ד' י"ג) שמואי יחטו לשמואי יחטו הוה מני למידי דלא דמי
כדפי' אלא דכלול הכי דחי ליה שפיר: **זכרון אחד עולה.** דבראש השנה כתיב זכרון תרועה ובראש חדש כתיב צפרשת בהעלותך גבי
חולרות והיו לכם לזכרון פי' רש"ם *דאין לר"ך להזכיר מקראות של מוסף לא ד"מ ולא ד"ה כדכתיב *ר' חיינא א"ר שיהיה ר"ה (ד' לה.)
כיון שאמר ובשוקרן כחז לאמר שז איט לר"ך גבי מלכות זכרונות וספורות ואם החזיר לר"ך לשים וכו' דתקן הפותח לא יפתוח ושלש היטי
בזהמיל והוא הדין נמי במקראות דקרבנות ואם בל להזכיר מזכיר אף של ר"ח ור"מ מפרש דהיכא דרב חיינא דוקא במלכות זכרונות וספורות
אבל דמוסף לר"ך להזכיר לעולם אבל דר"ח אין לר"ך כלל להזכיר דכפטי' כמה שאמר מלמד עולת החדש ומנחתה והגיה במחזורו ושני
שעירים לכפר ושני תמידים כהלכתא וכו' יתח און נראה לחלק בין מלכות זכרונות וספורות למקראות דמוסף ויש גאונים קדמונים שאין
מניחין למר ובראשי חדשים דלא יתי' לולווי כזמעות וי"ט ראשון של ר"ה דילממו יום שני עיקר כמו בראשי חדשים של כל השנה ואחי
למנוי מועדות מיום שני ואין נראה לר"ם דכטולה שמועמא ליכא דחש להאי זולולא ובעירך בערך חדש איהו הוא חג שהחדש מתכסה בו הו'
אומר זה ר"ה פי' שאין אומר ובראשי חדשים לא בחפלה ולא (ג) בזולתה: [וע' חוס' צ"ה סו' ד' חזרה ומוס' ר"ה: ח"ה שהחדש ועוד שם בחו' לה.]
ליט

[לפניי אחא שם מנאל]

צ"ח א ב"מ י"ג מכל
י"ט כלכל י"ט וסור
ש"ע א"ח ס' תקפו ס' י'
ק ב"מ י"ג מכל י'
קא ד"מ י"ג מכל
תפלה כלכל ס' י'
סג סני י' סור א"ח
ס' תקפו:
רבינו הנגאל
גלות וכן הלכה: הרמב
לפני דתתיה. נכרים
לחיות ב"מ שני של
גלות חז"ת רבא
דאבשא אסר את רוח
מאיחול (מסקי'א)
[עקרת] הייא לה
כהנהו סביא דאיתניד
ביום טוב ראשון
ואשתד' ב"מ שני.
מאי חייטא דלא מרוץ
לחיות אמאי חיות הא
ק"ל ב"מ כל רב רבא
ס' ח' לתום בשביל
ישראל זה מותר לישראל
אחר לאכול אותו וכ"ס
הראשון דאיתניד
נכרים אמאי רידיע
הוא דאיתניד יום סג
הוא לאובני ורשא
לישראל לסובן מינה
כיון (דחוס) ב"מ
אחרי' (יחוס) נכרים
אחרי' וכו' אמר
ישראל כפי חזקתא ביום
[סוב] שני ובני היו
מפשי וייתו. אסר הוא
דאי מדעתא דישרלא
מפשי וייתו הדר אסר
לחי לסובן כלל. והוא אסר
דגזו לה נכרים ב"מ
אסיקא אמאי חן בני
תורה דאסר לאורחא
לישראל ללמודיה
ב"מ אמר [שמואי]
משוי ביה בכדי שיעשו
פי' כשישיר שקיל ישראל
משחשבה בגן ויגזו רביא
ואדר שחיית שיעור זה
שני: ס' תנ"י ר' דוסא
אמר ודעובי לפני התורה
ב"מ של ר"ה אורכי
ותלפני את יום ה"ה
הזה כו' איבעיא להו
מדי לחזיר מוסף של
ר"ח עס מוסף של ר"ה
כיון דחלוקין בסופין
מבריקין או דלא וזכרן
אחי לכאן ולכאן ואיתני
למי שפסא סתמתינן
מקרינן ר' דוסא ותלפני
את יום ראש השנה
הזה ש"פ דחזקין לא ר' ר"ה
דוסא להתנות איירי
לומר אס חיות אס למר
אבל להזכיר אינו
מוכר אלא זכרון אחי.
ואברין הכי נמי
סתברא דלא איירי ר'
דוסא אלא להתנות
מקרינן ר' דוסא (ספס)
[עשה] בראשי חדשים
של כל השנה כולל כו'.
ואסיקא זכרון אחד עולה
לכאן ולכאן: וירושלמי
ר' יעקב בר אבא בשם
ר' יוסף העובר לפני
ההיבא ב"מ של ר"ה
אני צריך להזכיר
של ר"ה פי' איני צריך
להזכיר מוסף של ר"ח.
וק"ל כי הוא סתמי'
שבת שיהיה לחיות ב"ח
או בחיולו של מועד ערבות
שחייתו וסנהו מתפלל
ככל שבת. ובסופין
מתחיל בשל שבת וסמי'
בשל שבת ואמרינן
קדושת היום באמצע
דמאי דכתיב פסוק
לרנן קאי ד' ודאס הא
כדאי אמר לר"ך להזכיר
של ר"ח ואולי למש"כ
כניס דהיינוש אית
אלא אס לר"ך להזכיר
מוסף של ר"ח עס מוסף
ר"ה אסר דגם ר' דוסא
י' למעשה ועדיין צ"ע:

